

stavbě sborového velitelství v H. K. prováděné žalovaným dával, když František V. nebyl na stavbě, jak tomu bylo také v době žalobcova úrazu, stavbyvedoucí žalovaného. Ale v rozsudku odvolacího soudu bylo správně doličeno, že takové příkazy se netýkaly materiální stránky díla, nýbrž jen bližšího určení, na kterých místech má býti dílo smluvené prováděno, aby to hovělo časové a místní potřebě žalovaného. Dovolací soud schvaluje proto právní závěr odvolacího soudu, že mezi žalobcem a žalovaným nešlo o poměr zaměstnance a podnikatele ve smyslu § 11 úr. zák., nýbrž o ustanovení § 47 úr. zák. a §§ 1295 a 1297 obč. zák. Opodstatněn jest však dovolací důvod § 503 čis. 2 c. ř. s. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaný se dopustil skutečně zavinění, záležejícího v tom, že nedal zaříditi dostatečné zářezací zařízení, nepoužíval dostatečného počtu obsluhujících dělníků nebo vozíků s řádnou brzdou a, že nedal zhotoviti ani dostatečně odolné zábradlí, které by znemožnilo pád vozíku do vykopávky a tím i vysypání jeho obsahu do prostoru, kde žalobce v kritické době pracoval, aniž provedl o skutkových okolnostech, ze svědeckých výpovědí zjištěných a znaleckého posouzení vyžadujících, důkaz znalci. Trpí proto jeho řízení vadou, která, třeba nezpůsobující zmatečnosti, zamezila úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře.

Čís. 17411.

Soustavné opožděné docházení do práce je důležitým důvodem podle § 34 č. 4 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n., pro který je zaměstnavatel oprávněn zaměstnance předčasně propustiti.

Okolnost, že zaměstnavatel neoznámil zaměstnanci ve lhůtě podle § 35, odst. 1 uved. zák. tento propouštěcí důvod, nemá na oprávněnost zrušení služebního poměru vlivu.

(Rozh. ze dne 12. října 1939, Rv I 983/39.)

Žalobce, neuznávaje důvodu, pro který žalovaný s ním okamžitě zrušil služební smlouvu dne 28. července 1938, domáhá se na žalovaném zaplacení částek, jež mu přísluší podle služební smlouvy proti žalovanému. Prvý soud zamítl žalobu. Odvolací soud přiznal žalobci doplatek služného za dobu od 12. července do 28. července 1938, jinak odvolání nevyhověl. Důvody: Na otázku, zda byla dána okamžitá výpověď žalobci právem, správně odpověděl první soud kladně, poukávav na důvod výpovědi podle § 34 bod 3 a 4 zák. čis. 154/34 Sb. z. a n., poněvadž žalobce soustavně nechodil včas do práce. Výpověď byla dána včas, když se tak stalo téhož dne, kdy žalovaný se dověděl, o důvodech výpovědi, to je dne 28. července 1938 (§ 35 odst. 1 cit. zák.). Není rozhodné, že žalovaný v dopise z 28. července 1938 se odvolával jako na důvod výpovědi na to, že žalobce nevyhověl vyzvání žalovaného, aby předložil lékařské vysvědčení úředního lékaře. Důvod

výpovědi nemusel žalovaný ani uváděti. Poněvadž výpověď byla dána až 28. července 1938 a služební plat byl žalobci vyplacen jen do 12. července 1938, má žalobce nárok na plat od 12. do 28. července 1938, tedy za 16 dní po 66 K 70 h, úhrnem na 1.067 K 20 h, které mu byly присouzeny. V dalším byla žaloba zamítnuta, poněvadž předčasné propuštění žalobce bylo odůvodněno, žalobci nepřísluší proto náhrada platu za výpovědní dobu, ani náhrada za dovolenou podle ustanovení § 26 odst. 7 věta 2. zák. čís. 154/34 Sb. z. a n.; remunerace nebyla ani smluvena, ani obvyklá a nedoplatek diet nebyl dokázán. Na nocležné žalobce nemá nároku, částku 300 K, o které nyní žalobce tvrdí, že ji uplatňuje jako odměnu za práci přes čas, ač původně jest zahrnuta pod titul nevyplacených diet, nemůže z nového titulu uplatňovati se zřetelem na ustanovení § 33, odst. 3 zák. č. 131/31 Sb. z. a n. Práce přes čas rovněž není dokázána, naopak svědci potvrdili, že žalobce, zůstal-li v kanceláři déle, nahrazoval tím zameškané řádné úřední hodiny.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jako důvod okamžitého zrušení služebního poměru uznal odvolací soud jednak to, že žalobce jednal proti zákazu a příkazu žalovaného, když přepracoval některé projekty, dále pak, že soustavně nechodil včas do práce, o kterýchžto okolnostech se žalovaný dozvěděl dne 28. července. Soustavné opožděné přicházení do práce jest důležitým důvodem podle § 34 č. 4 zákona čís. 154/1934 Sb. z. a n., pro který jest zaměstnavatel oprávněn zaměstnance předčasně propustiti. Žalovaný tak učinil dne 28. července 1938, když se o tom dozvěděl. Byla tedy zachována lhůta stanovená v § 35, odst. prvního zákona čís. 154/1934 Sb. z. a n. Okolnost, že žalovaný v této lhůtě žalobci tento důvod propuštění neoznámil, nemá na oprávněnost zrušení služebního poměru vlivu. Stačí, že žalovaný ve sporu o nároky předčasného propuštění dokázal, že měl důvod k propuštění žalobce a, že zrušil služební poměr ve lhůtě zákonem stanovené (srov. Sb. n. s. čís. 15075). Bylo-li propuštění žalobce oprávněné již z tohoto důvodu, netřeba se zabývati oprávněností dalšího důvodu, že žalobce jednal proti příkazům a zákazům žalovaného, ani dovolacími důvody, pokud se týkají výlučně jen tohoto důvodu propuštění žalobce.

Čís. 17412.

Právním jednáním, které má v zápětí právní účinky pro jmění dlužníkovu, jsou i knihovní zápisy, jimiž se mění nebo zrušují knihovní práva dlužníkovu (§ 1 odp. ř.).

Jde-li při knihovním zápisu o splnění pravého a splatného závazku z právního jednání již dříve ujednaného, lze knihovnímu zápisu podle § 2 odp. ř. odporovati buď, byl-li provázen pletichami, nebo byly-li již při základním jednání, které tvoří spolu s knihovním zápisem skutkovou podstatu odporu, dány subjektivní podmínky § 2 odp. ř.